

החייט ושלושת הכלבים

יוהן וילהלם וולף

חייט עני צעיר, שלא השיג יותר עבודה בכפרו, יצא לדרך לחפש את מזלו. יום אחד הגיע ליער אורנים גדול והלך דרכו בשירה עליזה. אחרי שעבר רק דרך קצרה ביער בא אליו כלב גדול, בירך אותו לשלום ושאל האם יוכל להצטרף אליו. "אקח אותך איתי אם תרוץ אחרי ותשמור עלי מאחור" אמר החייט. "כך אעשה" ענה הכלב, ורץ אחריו. אחרי שעברו כברת דרך בא אליו כלב שני. גם הוא בירך אותו ושאל האם ירשה להצטרף אליו. "בעצם יש לי כבר כלב אחד, וגם זה אולי יותר מדי" ענה אביר המחט העליז "אבל אקבל אותך אם תהיה צייתן. אז תוכל ללכת אחרי ולהיות לחברה לכלב השני." "כך אעשה" אמר הכלב.

החייט המשיך בדרכו וכעבור זמן הופיע כלב שלישי, וגם הוא ביקש להצטרף אליו. החייט היה נבוך כי לא ידע איך יאכיל את שני הכלבים שהולכים כבר אחריו, אבל אחר כך חשב לעצמו "כל הדברים הטובים באים בשלשות" ואמר לכלב "אם אמנם תהיה לי נאמן וצייתן תוכל לרוץ אחרי, כמו הקודמים." לקראת ערב הם יצאו מהיער וראו לפנייהם בית. היה זה פונדק דרכים. אמר החייט "כולנו רעבים, אך אני כבר שכחתי מזמן איך נראית פרוטה." "זה הכל?" אמר הכלב הראשון "כנס פנימה ותזמין אוכל ושתייה לארבעה. אל תדאג לתשלום. תשאיר זאת לנו." דבריו של הכלב הוסיפו אומץ לחייט הצעיר. הוא הניף בעליצות את המטר שלו שלוש פעמים מעל ראשו, נכנס לפונדק, דפק באגרוף על שולחן והזמין ארבע מנות אוכל, הטוב ביותר שרק הפונדק יכול לתת, תבשילים ומאפה, יין ובירה. אז

זרק את כובעו ואת מספריו על הספסל, את המטר העמיד בפינה והתיישב בכורסה נוחה.

כשרק האוכל הובא לפניו נפתחה הדלת ושלוש הכלבים פרצו לפונדק, התיישבו ליד השולחן והתחילו לאכול ולשתות כמו בני אדם, עד שהפונדקאית ספקה ידיים מעל ראשה מרוב התפעלות.

אחרי שאכלו כולם אמר הכלב לחייט "צא עכשיו החוצה לדרך אבל השאר את חפצך כפי שהם." החייט יצא בלי לקחת דבר מחפציו והפונדקאית נתנה לא ללכת, כי הכובע, המטר והמספרים שלו מונחים היו עדיין על הספסל. הוא יחזור מיד, חשבה.

אך כאשר היא רק הסתובבה, תפס כל אחד מהכלבים חפץ אחד מחפצי החייט, רצו דרך הדלת החוצה והביאו אותם לאדון שלהם. לפונדקאית לא נשאר אלא להביט אחריהם. במצב רוח טוב המשיך החייט ללכת, כשאחד הכלבים רץ קדימה ומראה את הדרך. בקרוב הם

נכנסו שוב ליער, ואחרי כברת דרך בין העצים הגיעו לרחבה שעליה עמדה טירה גדולה. שם הכלב עצר. "יש לך די אומץ?" שאל את החייט "יותר מאשר כסף" ענה ההוא. "אז קשור אותנו בחבל, הוביל לטירה ותמכור אותנו לענקים שגרים שם. אבל אל תאמין להם כי הם ערומים ומלאי מזימות. על מנת שתהיה בטוח, כל אחד מאתנו ייתן לך משהו, ואתה תשתמש בזה בחוכמה." כך אמר ונתן לו צלוחית משחה. כשמורחים אותה על כסא, מי שיתיישב עליו יישאר דבוק. הכלב השני נתן לו מקל. אם מכים בו בראש של מישהו, הוא לא יוציא יותר הגה. הכלב השלישי נתן לו קרן קטנה. "אם אתה בצרות רק תקע בקרן ואנו נבוא לעזרתך."

"זה אצטרך קודם לנסות" אמר החייט "מי שעובד קשה כמוני, עלול לאבד את כוח הנשיפה" והוא הצמיד את הקרן לפיו ותקע בה. נשמע קול נפלא ביער כולו, אך זו לא הוא היה שיצר את הקול, כי היא נשימתו הייתה דקה כמו מחט תפירה.

עכשיו החייט שם את החפצים בבגדיו, קשר את הכלבים והלך אתם לטירה. דרך מדרגות רחבות הוא נכנס לאולם רחב ידיים, שם ישבו הענקים ליד שולחן ארוך, ושתו מכוסות שכל אחת הכילה כשלושה ליטר.

החייט הוריד בנימוס את כובעו ושאל האם האדונים ירצו אולי לקנות כלבים.

הענקים הביטו על הכלבים מכל הצדדים ואמרו "אנו נקנה אותם ונסגור אותם מיד במלונה. עכשיו נלך להביא לך את כספך. תמתין כאן." הם צחקו ברשעות וזרקו על החייט מבטים שלא ניבאו טובות. "אעשה לכם קצת שמח" חשב אביר המחט. הוא עלה על הכיסאות ומרח אותם במשחה שלו מלמעלה ומלמטה, מקדימה ומאחורה.

מזל גדול היה לו, כי בינתיים הענקים התייעצו איך להרוג אותו ולאכול את בשרו. הוא אמנם קטן וצנום אבל בשר אדם היה דבר חדש בשבילם ורצו לטעום ממנו עד שיזדמן להם דבר מה טוב יותר.

כשחזרו לאולם התלוננו על החייט ואמרו שהוא מרמה אותם. הכלבים לא שווים כפי שאמר, וכעונש הם יהרגו אותו.

אמר החייט "אני מוכן למות, אבל רק אחרי שאמצא אשם על פי דין. תשפטו אותי ואני אנסה להתגונן במשפט."

הענקים צחקו, העמידו את הכיסאות בחצי עגול ואמרו "תתחיל, ייצור עלוב."

"תתיישבו קודם, כפי שצריך להיות בבית משפט הגון".

אחרי שכבר ישבו בכיסאות שלהם, החייט הצעיר לקח שרפרף, התיישב עליו, הוציא את מקטרתו, הדליק ונשף ענני עשן לפניו.

"מתי תתחיל?" שאלו הענקים.

"אני כבר גמרת. עכשיו אתם צריכים להתגונן כי דנתי את כולכם למוות."

הענקים צחקו תחילה, אך כשראו שהזמן עובר רצו לקום ולתפוס את החייט, ואז הבינו שהם דבוקים לכיסאות ולא יכולים לזוז.

"מתי תתחילו?" צחק החייט ובמקל שלו נתן לכל אחד מהענקים מכה בראש. כולם נפלו לארץ ומתו זה אחרי זה.

"עכשיו אוכל לנוח אחרי העבודה" אמר החייט אל עצמו, אך הוא טעה. באותו רגע נשמעו צעדים כבדים על המדרגות, הדלת נפתחה ונכנס עוד ענק אחד, אפילו גדול מהקודמים. זה היה מלך הענקים שבדיוק אז חזר מהצייד. כשרק ראה מה קרה שאל את החייט מי הרג את כל הענקים האלה "אני עשיתי זאת".

"אז תיענש על כך. אתה קטן ודק מדי כדי שאוכל אותך, אבל תתאים כדחליל בגינה ואני אתלה אותך בגן שלי."

כפי שאמר, לקח הענק את החייט ברגליו, הוציא אותו לגינה, שם עמד כבר גרדום גבוה. הוא שם אותו למעלה והתחיל להדק את הטבעת. אזי נזכר החייט בקרן, הוציא אותה ותקע.

מיד הופיעו שלושת הכלבים עם שרשראות קרועים על צוואריהם.

"חייט, רד למטה!" אמר הראשון. "אינני יכול. הוא מנסה לתלות אותי." ואז הכלבים התנפלו על מלך הענקים וקרעו אותו לאלף גזרים.

החייט שמח מאוד, חיבק את הכלבים ורקד כמו מטורף על רגל אחת. ואז אמר הכלב הראשון "עכשיו הטירה שוחררה מהענקים, אבל אתה צריך עוד לכרות את הראשים של שלושתנו." "איך אוכל? זה לא אעשה אף פעם ובשום אופן" קרא החייט.

"אז אנו נקרע אותך לחתיכות, כמו את הענק." "אם כך, מוטב שאסכים לעשות לכם את השירות" אמר החייט. הוא חיפש בטירה, מצא חרב וכרת ראשיהם של שלשת הכלבים, אבל מיד הסתובב כדי לא לראות את דמם.

אך פתאום שמע שקוראים לו בשמו. מבוהל הסתובב שוב וראה לפניו מלך ושתי נסיכות יפות להפליא.

"שחררת אותנו מהכישוף" אמר המלך "אנחנו
היינו שלושת הכלבים. לאות תודה אתן לך אחת
הבנות שלי לאישה."
החייט תפס מיד את ידה של הבכורה והיפה יותר
והם הלכו יחד לטירה. כל הכישוף של הענקים
נעלם כאילו לא היה. הטירה הייתה מלאה אנשי
חצר המלך ומשרתים. כשהחייט הצעיר הביט
מהחלון החוצה ראה כי היער הפך לעיר נהדרת,
העצים הקטנים לבתים, הגדולים למבני ציבור
ומגדלי כנסיות, הציפורים לאנשים חרוצים ושמחה
ואושר היו סביב. למחרת התקיימה החתונה.
תחשוב רק כמה יכולנו לשמוח שם אילו רק הזמינו
אותנו!